HARLEQUIN

HISTORICKÁ ROMANCE

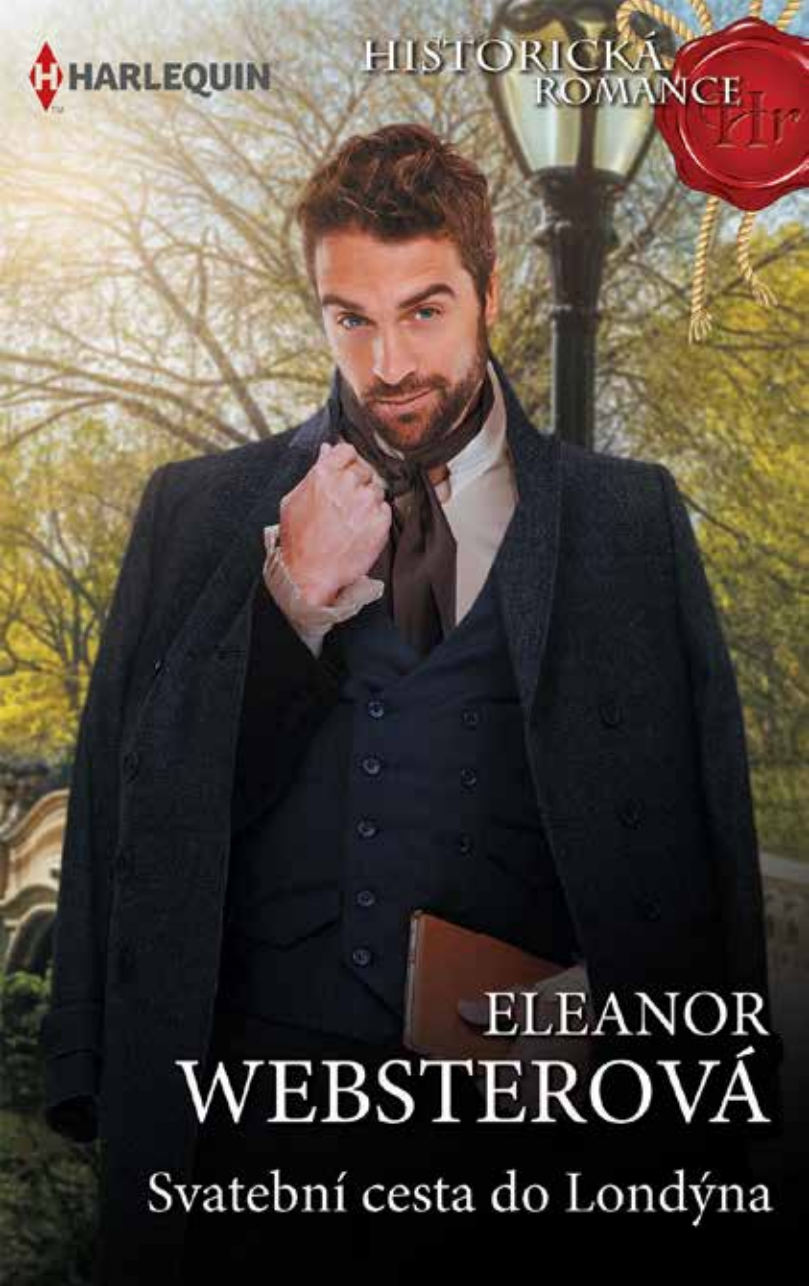

ELEANOR WEBSTEROVÁ

Svatební cesta do Londýna

Eleanor Websterová

SVATEBNÍ CESTA DO LONDÝNA

Překlad

Marie Polasková

Milá čtenářko,

léto se nám přehouplo do druhé poloviny, a i když ho máme letos trochu ovlivněné jarní koronavirovou pandemií, která zasáhla celý svět, doufám, že si ho užíváte. Vždyť se nemusíme stále povalovat na písečných plážích u moře, ani šplhat po velehorách… můžeme si ho vychutnat i u českého rybníku, na českých kopečcích či někde na chalupě v krásné přírodě. Věřte, že ani tam Vám nic chybět nebude! A k tomu, abyste si svůj volný čas náležitě užila, jsem pro Vás připravil další dva příběhy z historie.

Autorka Eleanor Websterová pro Vás není příliš známá – v Historické romanci jste se s ní mohla setkat jen jednou, a to v roce 2018. Teď pro Vás napsala Svatební cestu do Londýna *o slepé Beth, která to nemá v životě snadné.*

Ani Marguerite Kayeová není autorkou, od které byste si mohla přečíst spoustu příběhů v češtině. Znáte ji z minisérie Skandální sňatky. Tentokrát pro Vás mám třetí část – Benátskou romanci. *V březnu jste si od této autorky mohla přečíst* Petrohradskou romanci, *v červnu pak* Romanci nad Seinou. *A těšit se můžete ještě na čtvrtý díl, který vyjde říjnu pod názvem* Skotská romance.

Užijte si tedy zbytek léta s hrdinkami a hrdiny z vyšší společnosti předminulého století.

S láskou

Váš Harlequin

Eleanor Websterová

SVATEBNÍ CESTA DO LONDÝNA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Her Convenient Husband's Return

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2018

Překlad:
Marie Polasková

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Eleanor Webster
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-5054-2 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5055-9 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5056-6 (PDF)

PROLOG

Dotýkala se prsty špendlíků, jimiž byla probodnuta křehká motýlí těla. Cítila jejich chlad a tvrdost, kontrastující s hmyzími křídly jemnými jako pavučinka.

V místnosti se vznášela nasládlá vůně prachu. Přestože Beth neviděla, vnímala vévodův upřený pohled. Naskočila jí husí kůže a zachvěla se, třebaže z krbu sálalo příjemné teplo.

„Rene…“ zavolala.

„Tvůj přítel je ve vedlejším pokoji, prohlíží si tygra, kterého jsem zastřelil. Je umělecky založený, nemám pravdu?“

Přistoupil k ní. „Tak tobě se líbí motýli?“

Jeho dech byl cítit alkoholem, tabákem a čímsi neznámým, nasládlým.

„Připadají mi smutní.“

„To proto, že je nevidíš,“ odvětil vévoda. „Kdybys je viděla, obdivovala bys jejich krásu. Propichuji je, když jsou ještě živí. Díky tomu zůstávají pořád pěkně barevní.“

Jen polkla. Vyschlo jí v hrdle. Jazyk se jí přilepil k patru, jako by byl nateklý. Nedokázala nic říct.

„I ty jsi moc pěkná,“ pokračoval. „Jsi mimořádná

kráska, taková dokonalost se v přírodě málokdy vidí. Tvoje tvář má dokonale symetrické rysy. Přesně tohle se mi líbí na motýlech."

Odtáhla ruce od kazety a instinktivně poodstoupila. Zabolelo ji stehno, jak si je narazila o ostrý roh stolu.

„Dávej přece pozor." Vévoda ji uchopil za paži.

Jeho pevné sevření i pach linoucí se z jeho úst jí byly nepříjemné. Vytrhla se mu a přitiskla si paže těsně k tělu.

„Rene!" zakřičela znovu.

„Zdi jsou tady velmi silné. Je radost vědět, že má člověk solidní dům, viď?"

Dech se jí zrychloval a dlaně jí vlhly potem.

„Beth?"

Konečně pocítila úlevu. Rozlila se v ní směsice euforie a paniky, když zaslechla povědomé kroky svého přítele.

„Ten vycpaný tygr je úžasný," řekl nadšeně Ren. „Moc rád bych jej viděl, jak vypadal, dokud byl živý. Chtěla by sis na něj sáhnout?" Odmlčel se. Slyšela, jak k ní přistoupil. „Beth, je ti dobře?"

Přikývla a on ji vzal za ruku. Známý dotek jeho teplé dlaně ji uklidnil.

„Chci-jít-do-mů." Vyrážela ze sebe slabiky těžce jednu po druhé, špatně se jí dýchalo.

„Jen si běžte, můžete odejít, kdy chcete," odpověděl vévoda.

Pevně svírala Renovu dlaň, když vycházeli z pokoje a sestupovali po schodech dolů. Mlčky přešli přes cestu a dali se zkratkou přes les zpět do Graham Hillu.

Teprve když se posadili na svém oblíbeném místě,

opřeli se zády o rozložitý kmen dubu a dlaně zabořili do sametového mechu, jejich dech se prohloubil a zpomalil.

„Nechci tam už nikdy jít," zašeptala Beth. „Nikdy!"

„Co se stalo?"

„Nic." Byla to pravda, ale ona se přesto cítila tak vyděšená jako nikdy předtím. Ještě víc, než když spadla z plotu do býčího výběhu. Nebo když se ztratila v lese. Nebo když se pod ní splašil kůň.

„Díval se na tebe nějak divně."

„Vím, cítila jsem to."

„Už se tam nevrátíme," odkývl Ren. „Myslel jsem, že tam má víc zvířat. Ale má tam jenom toho tygra."

„A motýly."

Ren vstal. Nikdy nevydržel dlouho na jednom místě, leda když maloval. „Už na to nemysli. Nepůjdeme tam, ani kdyby tam měl tisíc tygrů. Co teď budeme dělat? Půjdeme na ryby, nebo k paní Bridgesové podívat se, jestli něco neupekla?"

Beth zavětřila. „Myslím, že cítím čerstvé koláčky."

„Tvůj bratr by určitě řekl, že je to z vědeckého hlediska vyloučeno," zasmál se Ren.

„A tvůj by řekl, že si to každopádně ověříme."

Vzal ji za ruku a pomohl jí vstát. Vydali se přes pole směrem k Renovu domovu. Bylo krásné letní odpoledne a vyhlídka na koláčky paní Bridgesové pomohla Beth docela zapomenout na vévodu a jeho sbírku motýlů.

PRVNÍ KAPITOLA

O deset let později

„Měla by sis mě vzít."

„Cože? A proč?" Beth stiskla sametové područky staršího divanu, v němž seděla, jako by se chtěla přidržet něčeho pevného ve světě, který náhle zešílel. Nebo snad Renovi špatně rozuměla?

„Bylo by to nejlepší řešení."

„Řešení čeho? Že ti snad celých těch deset let, co jsi byl pryč, chyběla moje láska?"

„O to samozřejmě nejde," odpověděl Ren svou typickou neomaleností.

Beth to víceméně uklidnilo. Přinejmenším se nezbláznil úplně.

„Jestli jde o to, že zemřel otec, není to nutné. S Jamiem to docela dobře zvládneme."

„Ovšem jen tehdy, pokud si nevezmeš vévodu," opáčil Ren.

„Tys o tom slyšel?" Z Beth náhle vyprchala síla. Schoulila se do sebe a tiše vydechla.

„Špatné zprávy se šíří rychle."

„Ale já jsem… No, požádal mě o ruku, ale to je pro mě ta poslední možnost. Jen kdyby nebylo žádné jiné řešení."

„To by byla katastrofa."

Copak si myslí, že ona to neví? I teď měla žaludek stažený hrůzou a v noci často nemohla spát a zaléval ji pot, jak se bála.

„Bylo by to lepší než se dostat do vězení pro dlužníky," řekla hořce. „Každopádně doufám, že bude stačit, když mu prodám naši půdu."

„Já bych dal přednost vězení. Ostatně on si od tebe půdu nekoupí. On chce půdu – *a* tebe."

„Nechápu, proč by se Ayrebourne měl chtít oženit se ženou, jako jsem já."

Slyšela, jak se Ren rychle nadechl.

„Jako vždy se podceňuješ," zamumlal. „Vévoda je sběratel. Miluje krásné věci. A ty jsi mimořádně krásná."

„Já –" Přitiskla si dlaně k tvářím. Lidé jí vždycky říkali, že je éterická, že její krása je jakoby z jiného světa. Znovu a znovu zkoumala hmatem vlastní rysy, přejížděla prsty tváře a bradu, aby rozeznala, čím se její rysy liší od rysů jiných lidí.

Spustila ruce zpět do klína. „Jak ses to vůbec dozvěděl?"

„Od Jamieho."

„Od Jamieho? Tys ho dnes viděl?"

„Ne tady. V Londýně. Když jsme hráli." Ren mluvil bezvýrazně, plochým tónem.

„Copak Jamie hraje?" Nervózně začala dlaní mačkat látku šatů. „On přece – on nikdy – vždyť skoro s nikým nemluví."

„Potkal jsem ho v herně. Odvedl jsem ho samozřejmě dřív, než mohl napáchat nějakou větší škodu."

„Nemá Londýn rád. Kdy tam vůbec byl?"

„Minulý víkend."

„Řekl mi, že chce prodat dva koně v Horbury Mews."

„Zjevně to vzal zkratkou," odpověděl Ren.

Beth vířily hlavou rychlé a zmatené myšlenky jedna přes druhou. Nedávalo to smysl. Jamie byl tak… tak úplně jiný než otec. Zatímco otec byl zbrklý, Jamie se vyjadřoval jednoslabičně a většinou byl zcela ponořen do svých vědeckých hypotéz a výzkumů, kterým se věnoval s pedantskou přesností.

„Ale proč? Proč by tohle dělal? Ví až moc dobře, jak nebezpečný je hazard."

„Zřejmě předpokládá, že jeho obratné zacházení s čísly mu dokáže zajistit větší úspěch, než jaký měl váš otec."

„Až na to, že jeho neschopnost rozumět druhým lidem mu možná způsobí ještě větší problémy."

Na okamžik se odmlčela. Pak vstala, což ji v jejím hlubokém rozrušení očividně stálo hodně úsilí. Rukou se přidržovala opěradla, aby neztratila rovnováhu. Tohle není Renův problém. Neviděli se celé roky a nemusí se pro ni nebo její rodinu takto obětovat.

„Děkuji, že jsi mi řekl to o Jamiem. Promluvím si s ním," vypravila ze sebe sklesle.

„Logika málokdy zvítězí nad zoufalstvím."

„Nemá žádný důvod k zoufalství."

„Má tě rád a miluje to tady. Absolutně nechce, aby sis vzala vévodu, a také nechce prodat ani píď vaší půdy. Dělal katalogy semen, už když mu byly tři roky."

„Sedm," opravila ho. „Ale najdu jiné řešení."

„Já jsem ti už řešení nabídl."

„Manželství? S tebou?"

„Nejsem vtělení ďábla. Jen blízký příbuzný."

Pustila opěradlo a udělala čtyři kroky k oknu, jako by fyzická vzdálenost mohla napomoci tomu, aby si utřídila myšlenky. Vnímala jeho přítomnost. I když neviděla, uvědomovala si jeho výšku, hluboký tón jeho hlasu, vůni sena a mýdla, nyní podbarvenou tabákem. Tato směsice povědomého s novým a neznámým pro ni byla matoucí. Byl zároveň tím chlapcem, kterého kdysi znala, i cizincem, který se náhle objevil v jejím životě.

Zatoužila se dotknout jeho tváře. Chtěla prsty odečíst jeho rysy, tak jak to dříve bezděčně dělávala, stejně samozřejmě jako dýchala.

„Nepřijdeš sem deset let a teď se najednou objevíš, abys – abys mě požádal o ruku. K čemu by vůbec bylo to manželství dobré? Neumožnilo by nám splatit otcovy dluhy. Už jsem navrhla tvému bratrovi, aby koupil naši půdu, ale je zrovna tak chudý jako my."

Ren se nuceně zasmál. „Na rozdíl od svého bratra mám docela slušný majetek. A nemusíš se ničeho bát, vím, že miluješ svou nezávislost a manželství tě nikdy nezajímalo. Byl by to jen formální sňatek."

„Ale proč tedy?" zeptala se překvapeně. Otočila se k němu a krev se jí nahrnula do tváří. „Nemyslím tím – myslím totiž, proč by sis mě tedy vůbec bral? Nemohl bys prostě jen koupit naši půdu nebo nám půjčit peníze, když jsi tak bohatý a chceš nám pomoct?"

Slyšela zašustění látky, jak Ren pokrčil rameny, a téměř cítila, jak se jeho rty zkřivily v uštěpačném úsměvu. „Takto bych tě mohl chránit."

„Nepotřebuji ochránce."

„Ještě ti není jedenadvacet."

„Mám Jamieho."

„Tomu ještě není ani dvacet. Kromě toho na Ayrebourna nestačí. Když budeš mou ženou, bude tím manželství s vévodou vyloučeno.“ Na chvíli se odmlčel. „Víš, že jsi byla mou nejlepší přítelkyní.“

Beth se opřela čelem o hladkou okenní tabuli a mezi prsty mnula jemnou tkaninu svých šatů. Vybavily se jí krásné vzpomínky na dlouhá odpoledne, která spolu trávili u potoka, zimní procházky, kdy jim pod nohama vrzal sníh, výlety v podzimních měsících, kdy jim kolem uší hvízdal vítr.

„Nemusíš se do té míry obětovat jen pro to, že jsme se jako děti přátelili. Neviděli jsme se mnoho let.“

Chvíli neodpovídal, ale když promluvil, něco v jeho hlase způsobilo, že jí celým tělem projelo zvláštní zachvění a na okamžik přestala dýchat.

„Víš, že mezi námi to nehraje žádnou roli.“

Cítila to také. Nerozlučné spojení jejich duší, tu blízkost, jež se zrodila už v dětství, avšak něco se také změnilo. Slyšela, jak se pohybuje a zrychluje se mu dech.

Kousla se do rtu. „Proč jsi nenapsal nebo nepřijel na návštěvu, abychom si popovídali?“

Mlčel. Slyšela a vnímala, že se necítí uvolněně, nervózně se ošívá a zhluboka nadechuje.

„Nešlo to.“

„Není to tak náročné. Prostě se nadechneš a mluvíš. Nebo vezmeš do ruky pero a píšeš… nebo sedneš na koně a jedeš.“

„Musíš mi prostě věřit.“

„A ty teď čekáš, že si tě po všech těch letech vezmu?“

„Nečekám nic. Pouze ti nabízím lepší možnost, než je manželství s vévodou,“ odpověděl vážně a úsečně.

Zachvěla se. Bála se jen mála věcí, ale vévoda k nim patřil. Manželství s ním by ji zničilo. I kdyby se jí podařilo sňatku s ním vyhnout a on koupil jejich půdu, byla to stále nepříjemná představa a ještě častěji by ho tak mohla potkávat ve vesnici nebo v lese. Naskočila jí husí kůže. Už nyní mívala občas nepříjemný pocit, že ji někdo pozoruje. A někdy, když šla lesem, cítila tu zvláštní nasládlou vůni, která vycházela z jeho úst.

Vévoda je o tolik silnější než ona a mohl by toho využít. Ona je žena, je příliš mladá, chudá, slepá a její bratr je podivín, na kterého se těžko může spolehnout.

Ren k ní přistoupil. Cítila jeho dech na své šíji, vysokou postavu tyčící se za jejími zády, dlaň, která uchopila její ruku. Zalilo ji horko, které bylo příjemné i nepříjemné zároveň. Avšak znepokojující pocit nezvyklé blízkosti rychle zeslábl… a ona pocítila náhlou překvapivou touhu přivinout se k němu a vnímat jeho sílu.

Ren byl její přítel. To on ji provázel po všech cestách přes řeky i strmá úbočí hor.

Vnímal její neklid. „Můžeš mi důvěřovat."

Přikývla.

„Dovol mi, abych se zachoval jako tvůj přítel."

„Bývali jsme dobrými přáteli."

Stiskl jí dlaň ještě pevněji a tělem jí projela jakási horká síla.

„Těmi nejlepšími. Nevydávej se do područí toho člověka. Mohu ti pomoct," zašeptal s náhlou vroucností. „Neber si ho."

„Nemám moc na výběr," hlesla.

„Teď už máš."

DRUHÁ KAPITOLA

O osmnáct měsíců později

Beth kráčela směrem ke stáji. Jako vždy počítala kroky a cestu před sebou kontrolovala hůlkou. Zvedla tvář k obloze a vychutnávala si hřejivé sluneční paprsky a něžný šepot vánku. Milovala jaro. Měla ráda vůni trávy a hlíny. Těšilo ji naslouchat šelestu mladých listů, který se tolik lišil od suchého chrastění holých větví v zimě. Nemohla se nabažit všech těch blažených projevů nového života.

A také vítala sušší počasí, které jí usnadňovalo pohyb venku. Venkovský život v Allingtonu byl strašlivě nudný.

A ještě horší než nuda byla osamělost. Její milovaná švagrová zemřela. Jamie byl nemluvný. Edmund odjel. Ren se neobjevoval. Se služebnou se dalo mluvit jen o povrchních věcech.

Na okamžik jí vytanuly na mysli vzpomínky na zimy, jak je prožívala v dětství: procházky s Renem, odpoledne u praskajícího ohně, kde Edmund někdy četl, zatímco Ren maloval a Jamie se zabýval botanikou.

Zaslechla bratrovy kroky a vztáhla k němu ruku, aby jej pozdravila.

„Může se zasít. Pole už je připravené," pronesl Jamie spokojeně bez jakéhokoli úvodu.

„Budeš letos zkoušet nějakou novou odrůdu?"

„Nové fazole. Jsou tvrdší."

„Na Edmundových polích nebo na našich?"

„Na všech. Nepředpokládám, že by něco takového plánoval tvůj manžel."

„Je v Londýně," odvětila stroze. „Ostatně Edmund to dal všecko na starost správci."

Edmund, nebo spíš lord Graham, byl Renův bratr. Bratr jejího manžela… manžela. Ještě po roce a půl její mysl s tím slovem zápasila – a bylo to pochopitelné, protože častěji hovořila s vesnickým kovářem, člověkem se značně omezenou slovní zásobou a nepříjemným hrdelním hlasem, než s vlastním mužem.

„Zkouším taky jiný hrách," sdělil jí Jamie.

Přikývla. „Mimochodem, máme ještě nějaké zásoby? Včera jsem byla na vévodově panství. Lidé tam mají hlad, a tak jsem požádala Arnolda, aby jim dal nějaké obilí."

Slyšela, jak se Jamieho dech zrychlil. „Neměla bys tam chodit."

„Byl se mnou Arnold. Kromě toho je vévoda pryč. Nebyl tady od té doby, co jsem ho odmítla."

„Aspoň k tomu je tvé manželství dobré. Občas ale na svém statku bývá. Jednou jsem ho viděl i na našem pozemku. Tvrdil, že se mu k nám zaběhl pes."

Beth naskočila husí kůže. Sevřel ji mrazivý strach. Dlaně se jí zpotily a nemohla se pořádně nadechnout. „Je třeba, abychom jeho lidem občas dali něco k jídlu."

„Je to až tak zlé?"

„Ano." Beth sevřela pevně hůlku. Byla rozladěná,

když vzpomínala na včerejší návštěvu v Ayrebournově panství. Myslela na nešťastnou matku, která se snažila ukonejšit své plačící hladové dítě. Vzala ruce toho dítěte do dlaní, mělo tenké, studené prstíčky. „Vévoda se chová k nájemcům hůř a hůř. Myslím, že je to jakási forma trestu."

„Trestu?"

„Ano. Trestá ostatní za to, že jsem se za něj odmítla vdát."

„Nájemci za to přece nejsou zodpovědní a já nevidím žádný racionální důvod, proč by sis něco takového měla myslet."

Beth přikývla. Jamieho svět byl vždycky jen černý a bílý, nic mezi tím. Viděl věci jednoduše. „Víš, někdy je ale lidská povaha v rozporu s tím, co je logické."

„Možná. Pošlu jim nějakou zeleninu," odpověděl Jamie. „Ty tam teď jdeš?"

„Ne, ale Arnold se tam chystá."

„Pošleme jim, co si můžeme dovolit," pronesl Jamie klidně. Takový byl vždycky: vyrovnaný, rozumný, laskavý, ale ne sentimentální.

Zatímco Ren si ji vzal jakoby v divokém, pošetilém, heroickém gestu, aby hned po svatbě zmizel do hlavního města, kde se jistě nevyhýbá brandy ani ženám.

Snažila se nevěnovat pozornost svým občasným pocitům smutku a hněvu. Nečekala samozřejmě, že budou mít běžné manželství, ale být až tak opuštěná a zanedbávaná ji zraňovalo. Když vedle sebe tehdy stáli v jejich venkovském kostelíčku, představovala si, že by mohli být zase přáteli. Asi to bylo naivní.

Namísto toho se pak vrátili do Graham Hillu, aniž by některý z nich pronesl jediné slovo, když

nepočítáme poznámky o počasí. Během několika hodin se Ren připravil na cestu a odjel, jako by v místě, kde prožil celé své dětství a kde žili všichni, které tehdy miloval, neměl stání.

Nemohla si však stěžovat. Splatil otcovy dluhy, Allington nyní prosperoval a vévoda pobýval převážně v Londýně. Díkybohu! Ještě teď se chvěla, když si vzpomněla na jejich poslední rozhovor.

„Musím jít," obrátila se na Jamieho. „Slíbila jsem Edmundovi, že za jeho nepřítomnosti budu navštěvovat některé jeho nájemce."

Povzdychla si. Před několika týdny odešel Edmund na frontu. Věděla, že to udělal víc z žalu než z vlastenectví. V krátké době přišel o otce, manželku a nenarozené dítě… Bylo to příliš mnoho ztrát v krátké době a úplně ho to zdrtilo.

Do Graham Hillu vedla cesta hustým lesem a přes širé pastviny. Vzala s sebou Arnolda, i bez něj by to ale zvládla. Snadno se všude orientovala podle zvuků, které vydávaly různé povrchy pod nohama koní. Jejich kopyta zněla docela jinak na hlíně než na vydlážděné cestě.

Její otec nebyl v určitých mravních ohledech zcela dokonalý, ale jinak to byl pozoruhodný člověk. Naučil ji vidět rukama a poznávat svět skrze zvuky, vůně a textury.

Matka ji zase vedla k nezávislosti a – co je ještě důležitější – vysvětlila jí, jak snadno lze nezávislost ztratit.

Lil – tak říkali její klisně, protože byla drobného, liliputánského vzrůstu – zpomalila, když dorazili do cíle. Beth se předklonila a pohladila její teplou

a zpocenou šíji. Arnold sesedl z koně a otevřel bránu. Slyšela její zaskřípání a pak počítala, spíš ze zvyku, než že by to bylo nutné, jednadvacet kroků přes dvůr.

Lil zastavila a Beth seskočila na zem. Opřela se o klisnu a položila si na ni hlavu. Chvíli odpočívala. Slyšela, jak Lil oddechuje a švihá ocasem. Přišel Arnold, vzal Lil za uzdu a odváděl ji do stáje. Její rolničky cinkaly.

Jenže… Beth se cítila podivně. Svraštila čelo. Něco není v pořádku. Je tu ticho, nikdo ji nepřišel přivítat. Nikde žádný sluha nebo čeledín. Neslyšela nic než vzdalující se klapání Liliných kopyt.

Narůstal v ní neklid. Měl by tu být přece Dobson, aby jí otevřel dveře, uvedl ji dovnitř, nabídl jí občerstvení. Přistoupila ke dveřím. Byly zavřené. Položila dlaň na jejich hladký povrch, druhou ruku natáhla nahoru ke zvonku a zazvonila.

Zevnitř se ozval jeho zvuk, s opakovanou dutou ozvěnou.

Navzdory hřejivému jarnímu sluníčku jí naskočila husí kůže. Opřela se do dveří a vstoupila dovnitř.

„Dobsone?“ Její hlas zněl slabě, ztrácel se v prázdném prostoru. „Dobsone?“ opakovala.

Tentokrát byla odměněna zvukem známých kroků.

„Madam,“ pronesl. „Je mi líto, že vás nikdo nepřišel přivítat.“

„To nevadí. Stalo se snad něco? Je všechno v pořádku?“

„Lady Grahamová je na cestě, madam,“ odpověděl vyhýbavě.

Beth s úlevou vydechla. „Pak je tedy vše v pořádku.“

Jistě, inteligence její tchyně byla poněkud

omezená, což se nedalo říct o její hysterii, její příjezd však nebylo možno vnímat jako nešťastnou událost. Navíc se zde nikdy dlouho nezdržela, podobně jako Ren trávila většinu času v Londýně.

„Ne, madam, není," odvětil Dobson a zmlkl, protože venku se ozvalo rachocení přijíždějícího kočáru. „Omluvte mě prosím, madam," dodal.

Když Dobson odešel, Beth zůstala sama v hale. Cítila se poněkud dezorientovaná, protože zapomněla počítat kroky. Snažila se najít zeď nebo kus nábytku, podle kterých by mohla poznat, kde vlastně stojí. Vtom zaslechla rychlé kroky doprovázené šustěním dlouhé sukně. Byla to její tchyně. Spolu s ní vstoupila do místnosti konvalinková vůně.

„Lady Grahamová?" Beth se napřímila a otočila se ke dveřím.

„Beth – co tady děláš?" zvolala lady Grahamová a pak tiše zasténala. Přitiskla se k Beth zvláštním způsobem, napůl jako by ji objímala, napůl omdlévala.

„Lady Grahamová? Co je vám? Co se děje?"

„Můj syn je mrtvý."

„Ren?" Beth se roztlouklo srdce hromovými údery. Neslyšela nic jiného než jeho ohlušující zvuk. Ztuhla, jako by jí všechna krev zmrzla v žilách. Sevřel se jí žaludek. V hrdle pocítila takovou hořkost, že měla strach, aby nezvracela.

„Ne, Edmund," odpověděla lady Grahamová.

„Edmund."

V Beth se rozlila směsice pocitů úlevy, smutku a viny. Tiskla k sobě svou tchyni a cítila, jak se v jejích rukou chvěje. „Je mi to moc líto."

Edmund byl Renův bratr. Byl to venkovský

džentlmen. Miloval půdu, své nájemce, vědu a pokrok.

„Byl to dobrý člověk," dodala v rozpacích.

Pak Beth i přes hlasitý tlukot svého srdce uslyšela rychlé kroky. Lady Grahamová opět zavzlykala, napřímila se a poodstoupila od Beth. Laskavá komorná ji začala uklidňovat a duet jejich kroků se vzdaloval směrem ven z místnosti a pak nahoru po schodech.

Beth se znovu cítila dezorientovaná. Popošla směrem ke zdi, ale zakopla o svou hůlku a skoro spadla. Naštěstí byla blízko zdi a mohla se jí přidržet. Vděčně se o ni opřela. Myšlenky se jí zpomalily a slily se v prostý refrén: Není to Ren, není to Ren, není to Ren… Těžce oddychovala, jako kdyby právě běžela. Měla závrať. Tiskla se zády a rukama o chladnou zeď, jako by její tvrdost a chlad mohly posloužit jako kotva.

Když si na okamžik myslela… když si myslela, že Ren zemřel, otřáslo jí to – mnohem silněji a pronikavěji než zpráva o Edmundově smrti.

A přesto byl Edmund jejím přítelem. Ach bože, strávila s ním dokonce více času než se svým manželem. Ren byl pouhým jménem na oddacím listu, kamarádem z dětství, mužem, který se s ní oženil a hned ji opustil.

„Beth?"

Byl to Renův hlas. Beth se roztřásla kolena a vytryskly jí slzy, stékaly jí v potůčcích dolů po tvářích. Instinktivně k němu vztáhla ruce. Chvíli se nořily jen do prázdnoty, ale pak už se dotýkala jeho mohutných, pevných, uklidňujících paží. Sevřela je. Cítila sílu jeho tvrdých svalů pod jemnou vlněnou látkou a čichem vnímala známou směs: kolínskou, čerstvé seno a jeho vlastní vůni.

„Ty jsi tady?“

Jeho přítomnost jí připadala jako zázrak – o to větší, že jej před chvílí na okamžik pokládala za mrtvého.

Impulsivně se k němu přitiskla, položila mu hlavu na hruď, vnímala strukturu tkaniny jeho šatů a naslouchala pravidelnému, spolehlivému tlukotu jeho srdce.

Vlasy jí voněly mýdlem. Léta náhle zmizela a byli znovu dětmi. Byl opět Rendellem Grahamem. Někam patřil. Sevřel ji pevněji, uvědomoval si její sílu, bytostný klid a dobrotu. Pramínky jejích vlasů jej polechtaly na bradě. Docela zapomněl na jejich lesk, na jejich světlou záři. Podobala se víc andělu na kostelním okně než tvoru z masa a kostí.

A také zapomněl na to, jak kvůli ní ztrácel hlavu, jak si přál ji přede vším chránit, ale také ji držet v náručí, tisknout ji k sobě, vzít si, co si nezaslouží, porušit své slovo –

„Promiňte, pane.“ Dobson vstoupil do haly a odkašlal si.

Ren ztuhl a rychle poodstoupil. „Ano?“

„Bylo by vhodné probrat několik věcí, pane.“

„Dobře. Za chvíli přijdu do pracovny.“

Dobson odešel. Ren pohlédl na… svou ženu. Byla přesně tak krásná, jak si ji pamatoval. Kromě toho, že se trochu zaoblila, takže působila ještě ženštěji. Tváře jí zrůžověly, ale její pleť stále připomínala porcelán a její držení těla bylo uvolněné, graciézní a důstojné.

Jednou se pokusil ji namalovat. Nešlo to. Nebyl schopen vystihnout odstín její pleti, to její zvláštní vyzařování. Ovšem to už je dávno, kdy ještě maloval.

„Je mi to velmi líto," pronesla Beth, naklonila hlavu na bok a podívala se na něj očima, které, ačkoli nevidomé, dokázaly vidět až příliš mnoho. „Mohu pro tebe nebo tvou matku něco udělat?"

„Ne," odpověděl rychle Ren. „Neměla bys s námi ztrácet čas. Potřebuje tě Jamie. Byl Edmundovým bratrem stejně tak jako já."

Přestože Edmund byl o čtyři roky starší než Jamie, sdíleli spolu zájem o vědu a vášeň pro zemědělství.

Ve tváři se jí objevil ustaraný výraz. „Máš pravdu," odpověděla, „musím mu to říct. Nechci, aby se to dověděl od někoho jiného. Jen ještě stále nevím, co se vlastně stalo. Vždyť Edmund ještě ani nemůže být v Evropě."

„Na lodi propukla cholera."

Ren stále nechápal, jak je možné, že on sám přežil všechny souboje, divoké koňské dostihy, boxerské zápasy a závody v pití, a Edmund zahynul pouhých několik dní poté, co opustil domov.

„Takže ani nebojoval?"

„Ne. A bylo by to snad něčím lepší, kdyby ano? Kdyby zemřel za krále a za vlast?" V Renově hlase byl slyšet hněv a hořkost.

„Nevím. Nic by to nezměnilo na tom, že už tu není."

Aspoň byla upřímná. Většině žen, které znal, by oběť toho druhu připadala romantická.

„Bude nějaký – pohřeb?" otázala se.

„Nemáme tělo." Odpověděl příkře, jako by chtěl někomu způsobit bolest – i když nevěděl komu.

„Alespoň tedy mše? Chtěla bych – potřebuji se s ním rozloučit. A nájemci také."

„Není obvyklé, aby ženy chodily na pohřby,"

odvětil. Vzrůstala v něm potřeba poněkud se jí vzdálit. Nesmí si na její společnost zvykat. Nesmí vyhledávat její rady nebo útěchu. Beth se nikdy nechtěla vdávat. Vážila si své nezávislosti. Navíc patřila sem, na venkov. Její důvěrná znalost tohoto prostředí byla nedílnou součástí její nezávislosti.

A Graham Hill byl jediným místem, kde on nemohl žít.

„Ty víš, že mě nikdy nezajímalo, co je obvyklé."

To byla ovšem pravda. Kdyby se řídila tím, co je obvyklé, seděla by doma a nechala se obsluhovat. Namísto toho jezdila na svém malém koníkovi sem a tam a s pozoruhodnou pečlivostí se starala o Jamieho dům i hospodářské záležitosti.

Přinutil se přestat na ni myslet. Není tady proto, aby analyzoval ženu, která je pouze formálně jeho manželkou, ale aby pohřbil muže, který byl pouze formálně jeho bratrem. Musí teď být hlavně praktický. Musí učinit všechny kroky, kterých je třeba k tomu, aby zpřetrhal všechny vazby k tomuto místu. Zůstat zde by bylo utrpení. Graham Hill byl vším, co miloval, vším, co pokládal za svou samozřejmou součást… a vším, od čeho byl násilně odtržen.

Chvíli bloudil pohledem po známé hale s obrovitým kamenným krbem a tmavými trámy křižujícími vysoký strop. Byl zde možná pětkrát od té doby, kdy se dověděl pravdu, kdy se dověděl, že není pravým Rendellem Grahamem, legitimním dítětem Marcuse Grahama.

Byl pouhým bastardem. Matka jej počala mimo manželství s jakýmsi průměrným malířem.

„Dám vám vědět, kdy bude mše."

„Děkuji ti."

Chvíli se nepohnula. Pootevřela ústa. Kousla se do rtu. Zvedla k němu ruku. Přejela mu prsty po obličeji, jak to vždycky dělávala. Ten dotyk znal, tentokrát však byl úplně jiný. Čas se zastavil.

„Nemusíš být vždycky silný a statečný," řekla.

Zachvěly se mu rty. Myslel na svůj život v Londýně, na hloupé sázky, na noci utopené v alkoholu.

„Ani nejsem."

TŘETÍ KAPITOLA

Beth se usadila vedle krbu. Oheň praskal, plameny tančily a hodiny na krbové římse rytmicky tikaly. Mnula si ruce a ony přitom vydávaly suchý zvuk. Bylo jí chladno, přestože již začínalo jaro.

Jamie by měl brzy přijít. Bude zas mluvit o polích a úrodě, nic jiného jej nezajímá.

A ona mu bude muset říct, že Edmund je po smrti. Nemá z toho radost, ale bude nejlepší, když se to Jamie dozví od ní.

Edmund byl jeho jediným přítelem, když se to tak vezme. Oba byli stejně fascinováni vědou. Pravda, Edmunda zajímala spíše mechanizace než novinky v oblasti osiva, jejich vnitřní světy a způsob uvažování však byly podobné.

A nyní je na ní, aby mu sdělila, že Edmund už nežije. Zvláštní, jak někdo může být v naší mysli živý až do okamžiku, dokud se nedovíme o jeho smrti. Pro Jamieho byl Edmund stále naživu. A ona jej teď vlastně svým způsobem popraví.

Beth vstala, vnitřní neklid jí nedovolil zůstat sedět na místě. Popošla k oknu, bylo to sedm kroků. Myslela na Rena. On a Edmund byli v dětství nerozluční. Srdce jí svíral zármutek, zároveň však cítila i hněv.

Proč se teď Ren Graham Hillu vyhýbá? Čím je Londýn tak přitažlivý pro toho chlapce, jejž znávala?

Vzpomínala na jejich dětská dobrodružství. Jamie a Edmund se často pošťuchovali. Ona sedávala vedle Rena, když maloval. Slyšela tahy jeho štětce na plátně, které se mísily s mnoha jinými zvuky: zpěvem ptáků, šplouchání vody, bzukotem včel, šuměním listí… A Ren jí všechno podrobně popisoval: nadýchané obláčky připomínající huňaté ovce před stříháním, tančící potůček cinkající a zvonící jako tóny cembala, křehké sněženky krčící se skromně pod keři jako plachá děvčátka.

Avšak právě nyní je Ren zde, ve svém velkém domě, spolu se svou matkou, kterou nemá rád a které se už dlouho vyhýbá a nenavštěvuje ji.

Je raději sám.

Už nemaluje. Už nemiluje venkov. A dá-li se věřit tomu, co se říká, vede v Londýně dost nevázaný život. Několikrát o tom zaslechla mluvit služebné.

„Arnold říkal, že se mnou chceš mluvit."

Škubla sebou, když Jamie nečekaně promluvil, a otočila se k němu.

„Ano. Potřebuji ti něco –"

„Vím o Edmundovi."

„Ty už to víš?" Vydechla úlevou, že mu to nemusí říkat ona sama, zároveň ale pocítila vinu za to, že se to nedozvěděl právě od ní.

„Služka lady Grahamové to řekla všem. Já jsem chtěl, aby tu zůstal. Neposlouchal mě."

Slyšela zavrzání starého čalounění, jak Jamie usedl do svého oblíbeného křesla.

„Od Mirabelliny smrti už nikdy nebyl stejný jako dřív," připomněla.